

UNA NIT ESPECIAL

A special night

Antoni Argent Ballús
Laura Garcia Lanao

El curs 2013-2014 es va crear el projecte literari “CAP INFANT SENSE CONTE”, els principals objectius del qual són fomentar l'hàbit lector i la creativitat dels infants.

Hem volgut posar el nostre granet de sorra en La Marató, tot publicant aquest conte per obtenir recursos econòmics per a la causa d'aquest desembre de 2022: la salut cardiovascular.

Amb aquest conte ampliem les obres publicades dins el projecte perquè creiem que la lectura és un dels millors hàbits que podem transmetre i és molt important que, de ben petits, gaudim llegint. Per això, remarcuem la importància de tenir un espai de lectura diari.

Un conte escrit, il·lustrat, corregit, coordinat, editat i imprès per persones que estimen els llibres.

Recaptació íntegra per a La Marató de TV3.

“No hi ha espectacle més bonic que la mirada d'un infant que llegeix”
Günter Grass, Premi Nobel de Literatura (1999)

Des del web **www.capinfantsenseconte.org** es poden descarregar els diferents contes que hem publicat i altres que ens han fet arribar.

© Antoni Argent Ballús

© Laura Garcia Lanao

1a edició: Novembre del 2022

Tirada: 3.000 exemplars

Impressió i maquetació: IGràfic www.igrafic.com

Coordinació de l'edició: Antoni Argent Ballús (antoniargent@gmail.com)

Autor del text: Antoni Argent Ballús

Il·lustradora: Laura Garcia Lanao

Correcció ortotipogràfica i d'estil: Núria Masdeu Martínez

Revisió del text: Berta Rubio Faus

Assessorament lingüístic: Consorci per a la Normalització Lingüística

Traducció a l'anglès: Victòria Bartroli Baena

Dipòsit legal: B 21805-2022

Imprès a Catalunya

Cada matí, l'Arlet, per anar cap a l'escola, passava per davant d'una casa que tenia un gran jardí ple d'arbres, al bell mig del qual hi havia un avet molt alt. Al migdia, de tornada per dinar, també passava per allà i s'adonava que, a aquella hora, sempre hi havia un home gran que netejava el jardí de males herbes, recollia les fulles de terra, plantava i regava les plantes, etc. Tot i el fred de finals d'octubre, el veia allà cada migdia.

Un dia, aprofitant que l'home netejava el cantó del jardí que donava a la tanca del carrer, l'Arlet es va aturar i li va preguntar:

—Bon dia, com us dieu?

—Doncs fa setanta-cinc anys que em diuen Jaume —va bromejar l'home.

—Segur que el jardí està ben content i feliç. I sobretot aquest gran arbre que cuideu tan bé.

—Això espero! La nit de Nadal estarà tan ple de llums que il·luminarà tot el jardí i fins i tot la lluna el veurà des d'allà dalt —va dir en Jaume tot assenyalant el cel.

—Uau, serà espectacular! —va exclamar l'Arlet.

—Aquella nit serà especial perquè hi seran els meus dos fills amb les seves famílies. Viuen a l'estranger i fa temps que no venen a casa. Serà un moment ben màgic. I m'agradarà veure els nets córrer pel jardí. Tenim moltes ganes de veure'ls. Però encara em queda molta feina aquí al jardí, i l'avet és la peça més important.

—Segur que els encantarà.

—Com et dius, noieta?

—Arlet!

—Quin nom tan maco.

—Moltes gràcies.

—Quin curs fas?

—Sisè. Aquest any acabaré l'escola.

Van estar una bona estona xerrant. L'Arlet, en mirar el rellotge, es va adonar que era tard i li va dir que havia de marxar a dinar. En arribar a casa, el seu pare li va preguntar d'on venia tan tard, i ella li va explicar la nova amistat que havia fet.

Cada migdia, l'Arlet veia el vellet com netejava el jardí. Se saludaven i xerraven una estona; ella, del que havia fet a l'escola, i ell, de quines plantes volia posar a prop de la tanca, què havia de comprar, etc. La nena li deia com estaria de contenta la seva família de veure aquell arbre il·luminat...

Es van fer tan amics que un dia l'home li va preguntar:

—Saps guardar un secret?

—I tant! M'encanten els secrets. Expliqueu-me'l! —va dir l'Arlet.

—Mira, a la segona planta de casa tinc una habitació on hi ha un escriptori antic que té dos calaixets. Al de la dreta hi guardo un sobre que conté una foto molt especial. Som la meva dona i jo. Ens la van fer el mateix dia que ens vam casar, el dia de Nadal. La guardo com un tresor. I just en el lloc on ens van fer la foto, l'endemà hi vaig plantar l'abet que hi ha al jardí.

—Ostres —va dir l'Arlet—. O sigui, que l'abet té tants anys com vosaltres de casats.

—Exacte. Vam celebrar la festa de casament en aquest mateix jardí. En farà 50 anys aquest Nadal, d'aquí a unes setmanes. Aquest arbre simbolitza la vida, l'estimació cap a la meva família i com hem de cuidar la natura i estimar les persones. M'agradaria fer una gran sorpresa a tota la família quan vinguin per Nadal.

—I què voleu fer amb aquesta foto?

—Vull penjar-la, amb d'altres que tinc, a les seves branques. Aquest arbre és testimoni de la nostra vida junts: les alegries, que han estat moltes, però també els moments no tan bons. M'entens, oi?

—Sí, la setmana passada es va posar malalt en Romeu, el gat de casa. Té una taca de color fosc a l'ull dret i una altra a la punta de la cua. Me l'estimo molt.

—I com es troba?

—No menja i s'està aprimant molt. El vam portar al veterinari i ens va dir que tenia un virus. Li hem de donar unes pastilles molt cares, però ja he dit als meus pares que, si cal, trencaré la guardiola per comprar-les. Estic molt preocupada i trista... I si no es recupera?

—Arlet, has de pensar en positiu, creure que es posarà bé i que tot s'arreglarà.

—Sí, suposo que sí.

—Vinga, ves a dinar, que els teus pares et deuen estar esperant.

Per a l'Arlet, trobar-se i conversar amb en Jaume era un dels moments esperats del dia. L'Arlet parlava als seus pares d'en Jaume i els explicava que estava contenta de ser l'única que sabia el secret que guardava. I, com que era un secret, tampoc els el podia dir.

Un migdia de principis de desembre, quan l'Arlet va passar per davant de la casa, no el va veure. Era estrany, perquè cada migdia hi era, però va pensar que devia estar descansant, o potser havia anat a fer uns encàrrecs o havia anat a comprar alguna cosa per al jardí, al metge, etc. L'endemà tampoc no

l'hi va trobar. Va passar una setma-

na i tot seguia igual. Aquell jar-

dí sense en Jaume no era

el mateix. Tan net que

el tenia, començaven a

amuntegar-se les fulles

dels arbres, les plantes

necessitaven ser rega-

des, s'havia de segar la

gespa... Trobava a faltar

parlar amb ell, que li

expliqués quines her-

bes havia de treure o

quants lliris havia de plantar. El dia de Nadal s'acostava i encara tenia molta feina a fer: havia de posar els llums a l'aves, les fotos dins els sobres de colors, etc.

Aquell vespre, no havent tastat ni una cullerada de sopa, els seus pares li van preguntar:

—Què et passa, filla?

—Fa dies que no veig en Jaume al jardí i estic preocupada.

—No et preocupis, potser prefereix arreglar el jardí a la tarda.

—Però el jardí es veu deixat.

—Segur que està ocupat en altres coses, preparant la sorpresa per a la seva família.

L'Arlet va tastar la sopa, però no es va quedar tranquil·la.

L'endemà, aprofitant que era dissabte, va dir als seus pares que sortia a fer una volta en bicicleta i va acostar-se fins a la casa d'en Jaume. Quan es disposava a trucar a la porta, es va obrir, i va aparèixer una senyora gran amb una maleta que li va demanar què volia. La nena li va dir que es deia Arlet i que estava preocupada perquè feia dies que no veia el senyor Jaume netejant el jardí.

—Arlet? —li va preguntar—. Ets tu la nena que cada migdia parla amb en Jaume?

—Que li ha parlat de mi?

—I tant! Me n'ha parlat molt, de tu, de les vostres converses... Sé que ets una nena molt simpàtica, alegre, curiosa i xerraire.

—Que no es troba bé? —va preguntar-li l'Arlet.

La senyora, deixant la maleta a terra i amb veu de tristor, li va dir:

—En Jaume és a l'hospital... Fa una setmana es va començar a trobar malament i vam anar d'urgència a l'hospital. Ens van dir que l'havien d'operar ràpidament del cor i que no tornaria a casa durant ben bé un parell de setmanes, ja que li havien de fer diverses proves, havia d'estar atès en tot moment i havia de descansar molt.

En sentir aquelles paraules, l'Arlet es va posar molt trista i una llàgrima li va recórrer la galta esquerra. La senyora es va sorprendre de la reacció d'aquella nena.

—Em va dir que el dia de Nadal us reuniríeu tota la família per celebrar els vostres 50 anys de casats. Us volia fer una gran sorpresa. Per això netejava el jardí cada dia. I si és a l'hospital no podrà acabar la seva feina...

—Sí, a vegades les coses no surten com voldríem. Tots esperàvem aquest dia, però el més important és que faci bonnat, descansi i es deixi cuidar pels professionals de la segona planta de l'hospital.

En arribar a casa, l'Arlet va explicar als seus pares la conversa que havia tingut amb la dona d'en Jaume. Hauria estat tan maco veure l'arbre il·luminat amb tota la família celebrant els 50 anys de casats, que estaven junts... S'havia imaginat l'escena un munt de vegades. Va pujar a la seva habitació, es va estirar al llit i va tancar els ulls, imaginant-se la gran festa. Però ràpidament els va obrir i va sortir corrents a buscar els seus pares tot cridant:

—Papa! Mama! Vull veure en Jaume...

—Però, filla, ens acabes de dir que és a l'hospital i que ha de descansar.

—L'haig de veure... Ara!

—Mira que ets tossuda —li va dir la seva mare.

L'Arlet va insistir tant que, finalment, el seu pare la va portar fins a l'hospital. Recordava que es trobava a la segona planta. En arribar-hi, van preguntar a quina habitació el podien trobar. Quan l'Arlet va entrar a l'habitació, en Jaume just acabava de berenar. Es va posar molt contenta de veure'l; ell també. L'Arlet li va agafar una mà mentre li deia que havia de ser fort, que encara quedava molta feina al jardí i que ella l'ajudaria.

—No podrà ser, Arlet; estic molt dèbil.

—Però no ho entenc... Em vau dir que havíem de pensar en positiu i creure que les coses s'arreglarien. Hem d'acabar de preparar el jardí.

—No et preocupis. Els metges m'han dit que he de fer repòs. I sola no podràs...

—Ja pensaré alguna cosa... Només digueu-me què he de fer.

—Mira que quan se't posa una cosa al cap... —va dir-li mentre mirava el pare de l'Arlet—. Jo no podré sortir de l'hospital fins d'aquí a uns dies.

Durant el viatge de tornada a casa, l'Arlet va estar en silenci, fins que va trencar-lo amb un fort crit:

—Ja ho tinc!

—Filla, no cridis! —va dir-li el seu pare—. Què et passa?

—Ja tinc la solució!

—La solució de què?

L'endemà, l'Arlet va reunir els seus amics i els va explicar el pla que havia pensat. Tots hi van estar d'acord, fins i tot en Manel, que mai col·laborava en cap activitat de la classe. Així que, aprofitant els primers dies de les vacances de Nadal, tota la classe va estar treballant al jardí, demanant ajuda també als seus pares perquè col·laboressin a posar els llums i a penjar les fotos a les branques de l'avet, tal com li havia explicat setmanes enrere en Jaume.

El mateix dia 24 al matí van arribar els seus fills i la resta de la família. Van anar a veure el seu pare a l'hospital, i a la tarda ja se'l van poder endur cap a casa. Va estar tota la tarda amb la seva família; van menjar, van parlar, van fer-se regalets i, per ordre del metge, va anar a estirar-se i descansar abans del sopar. Estirat, va pensar en totes aquelles setmanes: netejar el jardí, conèixer l'Arlet, l'operació de cor... Va pensar que maco que hauria estat fer realitat la sorpresa que els volia donar.

De sobte, una gran lluminària que provenia de fora, del jardí, li va fer obrir els ulls. No s'ho podia creure! Tot estava il·luminat i el gran avet estava ple de llums i... de fotos! Semblava com si aquell arbre li estigués donant les gràcies per cuidar-lo tants i tants anys. La seva dona el va anar a buscar i li va dir que no digués res. En Jaume va poder sortir al jardí amb la cadira de rodes; no es volia perdre aquell moment. De les branques penjaven fotografies de tots aquells 50 anys. També hi havia penjada la foto tresor. En aquell moment just van trucar a la porta. Eren l'Arlet i els seus pares.

—Heu vist que bonic que ha quedat el jardí?

En Jaume va obrir els braços per fer-li una forta abraçada. La seva senyora també la va abraçar tot donant-li les gràcies tant a ella com als seus amics de classe.

—Quina sorpresa m'has fet! —va dir-li en Jaume—. No me l'esperava pas, aquesta. Que feliç que soc!

—Veieu com al final tot s'ha solucionat?

Al final, la sorpresa li havien fet a ell. I és que la nit de Nadal és especial, màgica i plena de sorpreses.

L'endemà, l'Arlet va ser l'encarregada de fer la foto d'ells dos i de tota la família amb l'avet al darrere.

Bon Nadal!

A special night

Every morning when Arlet walked to school, she passed by a house with a garden full of trees. In the middle there was a very tall fir tree. At lunchtime, when she passed by that house, too, she realised that there was always a man cleaning the garden, picking leaves from the ground, planting and watering the plants. Even though the cold from the winter was coming, he saw him every afternoon.

One day, when the man was cleaning, Arlet asked him:

- Good morning, what's your name?

- Well, seventy-five years ago they called me Jaume- joked the man.

- Nice. The garden must be happy with you. Especially the fir tree. You take good care of it.

- I hope so! Christmas is coming and the tree will be so covered in lights that the garden will look amazing. Even the moon will see the tree- said Jaume pointing to the sky.

- Wow! It will be amazing!- shouted Arlet.

- Christmas night will be special because I'll see my kids with their families. They live abroad and I haven't seen them for a long time. It will be a magical moment. I want to see my grandchildren running around the garden so much! We really want to see them. But we still have things to do and taking care of the tree is essential.

- They will love it, I'm sure.

- What is your name?

- Arlet.

- What a beautiful name!

- Oh, thanks!

- Do you attend the school?

- I do, I'm in 6th grade. This is my last year in the school.

They chatted for a while. Arlet looked at her watch and realised it was too late and rushed home. When she got home, her dad asked where she had been and she told him everything about his new friend.

Every day, before lunch, Arlet saw Jaume cleaning the garden. They greeted each other and chatted for a while. She told him everything about the school and him, about the new plants he wanted to have by the fence, what he needed to buy... The girl was thrilled thinking how happy his family would be when they saw the big tree with all the lights.

They became such good friends that one day Jaume told her:

- Can you keep a secret?

- Of course! What's more, I love secrets!- said Arlet.

- Listen. On the second floor, there is a room with an old desk with a couple of drawers. On the one of the right I keep a very special picture. It's my wife and me. We had this picture taken when we got married. It was on Christmas day. It's my very special treasure. Have a look at the picture. You see? The day after I planted the tree.

- Wow! So this tree is as old as long as you've been married.

- That's it! We had the reception in the garden. Next Christmas day we will have been married for 50 years. In two week's time. This tree symbolises life, love for my family and how we need to take care of nature and people, too. I'd like to prepare a good surprise for all the family when they come for the Christmas holidays.

- And, what do you want to do with this picture?

- I want to hang it, along with the other five pictures I have, on the tree branches. This tree is a witness. A witness of our life together: joyful moments but also sad moments.

- Last week, Romeu, our cat, got sick. He's got a black stain on his right eye and another one on the tail. I love him so much - started saying Arlet.

- Oh, how is he feeling now?

- He is not eating lately and it's losing weight. We took him to the vet and they said he had a virus. We must give him quite expensive medicines and I told my family that I'm gonna break the piggy bank if I must. I'm sad and worried... What if he gets worse?

- Arlet, be positive. Believe he will get better, you'll see.

- Yes, I guess so.

- Come on, go and have lunch, your family must be waiting for you.

Talking with Jaume and being with him was one of the best moments for Arlet. She used to tell her family about Jaume and shared with them how happy she felt now that she had met him. She also told them she felt happy and special at being the only person who knew his secret. And because it was a secret, he didn't tell her family about it.

One day, in December, when Arlet passed by the house, there was no sign of Jaume. It was strange because she had seen him ever since but she thought he could be resting, or doing some shopping or visiting the doctor... Next day she didn't see him. A week passed and it was all the same. That garden without Jaume was not the same. It used to be so clean and neat that now, things looked different. The plants needed watering, the leaves needed to be picked and the lawn needed to be mowed. Besides, she missed talking to him. She wanted to know which plants needed care or which lilies could be planted. Christmas was coming and there were a bunch of things to do. The lights had to be put on the tree, the pictures needed to be in the envelopes and so...

That evening she didn't eat anything. Her parents, worried, asked her:

- What is going on, Arlet?

- I haven't seen Jaume for some days and I'm worried.

- Oh, it will be okay. Maybe he prefers fixing the fence in the afternoons. That's why maybe you haven't seen him lately.

- Maybe, but the garden is neglected.

- He will probably be working on other things, such as a surprise for his family.

Arlet had some soup but her head kept thinking.

The day after, Saturday, Arlet told her family she wanted to ride her bike for a while and rode to Jaume's house. When she was about to knock on the door, a woman who was carrying a suitcase came out and asked what Arlet wanted. Arlet introduced herself and told the lady she was worried because she hadn't seen Jaume for a while.

- Arlet? Are you the girl who talks to him?

- How do you know? Did he say anything about me?

- Of course he did. He has told us about everything you do. I know you are a great girl: nice, kind, sweet and a bit of a chatterbox.

- Isn't he feeling well?- she asked.

The lady left the suitcase on the ground and said:

- Jaume is in hospital. A week ago he started feeling sick and we took him to the hospital. They told us he needed heart surgery and added he would need to stay in hospital at least for two weeks. He needs to have some tests as well as some time for relaxing and resting.

When Arlet heard all that, she got sad and shed some tears. The lady was surprised at her reaction.

- He told me on Christmas day you would have a family meeting and you would celebrate 50 years of marriage, too. He wanted to surprise everyone. And, if he's in hospital he won't be able to do it.

- Yes, true. But sometimes, things are different from what we expect. We were all dreaming of that day, but the most important thing is that he rests, is taken good care in hospital and recovers.

When she got home, Arlet told her family she had seen Jaume's wife. It would have been so nice to see the tree with lights and celebrate their 50th anniversary. She had pictured

that image many times. She went to her room, lay on the bed and closed her eyes. Suddenly, though, she got up and walked to her parents:

- I need to see Jaume.
- But Arlet, you just said he's in hospital. He must rest and recover.
- I need to see him. Right now.
- Please Arlet.

She insisted so much that in the end, her dad drove her to the hospital. She remembered he was on the second floor. Once she was there, she asked which bedroom was his bedroom. When she found it, she opened the door and found Jaume. He was on cloud nine when he saw her. Arlet took his hand while she said he needed to be strong. She also said there were so many things to finish in the garden and offered herself to help him.

- Arlet, I'm afraid I can't. Right now I'm too weak.
- But, please, let me help. I don't understand. You said we needed to be positive and believe that everything will be okay. We need to prepare the garden.
- Oh, never mind. The doctors said I must recover. And all by yourself you won't be able to do it.
- Let me think of something. Just tell me what I must do.
- Oh my. You're too much - said Jaume, looking at Arlet's dad- I have to stay in hospital for some more days.

On the way back home, Arlet didn't say a word until she came up with an idea:

- I know!
- Oh please- said her dad- What is going on?
- I know what I can do.
- Do what? About what?

On the following day Arlet gathered all her friends and told them about the plan. They all agreed, even Manel, who never wanted to collaborate! So, as it was Christmas and the kids didn't attend the school, all of Arlet's friends helped in the garden. Also, their families. They all helped putting on the lights, putting some pictures and following the ideas Jaume had told days before.

On the 24th, Jaume's children and all the family arrived. They all visited him in the hospital and in the afternoon they could take him back home. He spent all day with his family: they had a great lunch, they talked for hours, they surprised each other with some presents and rested a bit before dinnertime. When laying on the sofa, Jaume couldn't stop thinking of the weeks before: his heart surgery, cleaning the garden, meeting Arlet... He thought how nice everything would have been if he had been able to finish his surprise.

Suddenly, something shiny from the garden made him open his eyes. He couldn't believe it! There were lights everywhere and they were pictures all over the tree. It was as if the tree was thanking him for treating him so well. His wife walked to Jaume and told him not to say a word. From the branches there were pictures of their life: pictures of their 50 years together. There was also the picture of his precious treasure. Suddenly, someone knocked on the door: it was Arlet and her family.

- Did you see the garden? It's beautiful, isn't it?

Jaume opened his arms to hug her. His wife hugged her as well. They both thanked them and her classmates.

- That was a great surprise! - said Jaume- I wasn't expecting any of this. I'm so happy!
- Do you see? In the end we did it.

In the end, the surprise he had been preparing, had been for him. Christmas Eve is a magical night, full of love and surprises.

Next day, Arlet was in charge of taking photos of them both and the whole family with the beautiful tree behind.

Merry Christmas!

PROJECTE LITERARI

Conte Solidari

Recaptació íntegra per a La Marató de TV3

www.capinfantsenseconte.org